

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/55/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218204125
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7218204125.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Danice Hovančákovej v spore žalobcu A. B., nar. XX.X.XXXX, C. XX, zastúpený JUDr. Richardom Kovalčíkom, advokátom, Košice, Rázusova 1, proti žalovaným v 1. rade D. B., nar. X.XX.XXXX, E., D. F. G. XX, zastúpený JUDr. Miroslavom Ondrušekom, advokátom, Bardejov, Radničné námestie 33 a 2. rade E. B., nar. X.X.XXXX, G., E. XX, o určenie, že dôvod vydedenia nie je daný a iné, o odvolaní žalovaného v 1. rade proti rozsudku K2-15C/35/2018-204 zo 6.10.2023 Mestského súdu Košice

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a II.
- II. M e n í rozsudok vo výroku IV. tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanému v 1. rade náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 33 %.
- III. Žalobcovi priznáva proti žalovanému v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom I. určil, že dôvody vydedenia žalobcu poručiťkou E. B. v listine o vydedení zo dňa 20.02.1999 nie sú dané, II. že žalobca je dedičom poručiťky E. B., zomr. XX.XX.XXXX, III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a IV. žalobcovi proti žalovanému v 1. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,66 %.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa došlou žalobou domáhal určenia, že dôvody vydedenia žalobcu poručiťkou E. B. v listine o vydedení z 20.2.1999 nie sú dané, že je dedičom poručiťky E. B. a že závet poručiťky E. B. z XX.X.XXXX je neplatný a zároveň si uplatnil voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania.

2.2. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žiada, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému v 2. rade (zrejme v 1. rade) proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že dôvody vydedenia u žalovaného v 2. rade neboli dané (konanie 28C/244/2003) a je vysoko pravdepodobné, že nebudú dané ani u žalobcu, pretože poručiťka vyvolávala často konflikty, nedožadovala sa prejavu záujmu, dokonca ho odmietala a podobne, teda správanie žalobcu nemožno považovať za dôvod pre jeho vydedenie. Žalobca sa domáha relatívnej neplatnosti závetu, resp. listiny o vydedení, pričom o dokazovanie o takomto určení už prebehlo v konaní 28C/244/2003. Poukázal na to, že sa to podarilo preukázať, že dôvody vydedenia u žalovaného v 2. rade neboli dané, neznamená, že nebudú dané, či nemohli by byť dané u žalobcu. Zároveň vzniesol námietku premlčania a navrhol konanie prerušiť vzhľadom na to, že voči uzneseniu 38D/704/1999 zo 7.2.2018 podal žalovaný v 1. rade odvolanie.

2.3. Podaním z 20.6.2019 žalobca navrhol súdu prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Košice II zo 7.2.2018 sp.zn. 28D/704/1999 (správne číslo sp.zn. 38D/704/1999). Súd uznesením z 15.5.2020

konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach o odvolaní žalovaného v 2. rade proti uzneseniu 28D/704/1999 (správne 38D/704/1999).

2.4.Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že medzi stranami nebola spornou skutočnosť, že v dedičskom konaní po poručiťke E. B. predložil žalobca písomnosť označenú ako závet a listina o vydedení (H. XX). V dedičskom konaní pod sp.zn. 38D/704/1999 žalobca (A. B.) ako účastník tohto dedičského konania na pojednávaní 3.2.2001 uviedol, že namieta platnosť závetu a listiny o vydedení poručiťky. Žalobca sa považuje za dediča v plnej miere, preto bol uznesením odkázaný, aby podal žalobu o určenie, že je dedičom po poručiťke E. B., I. J., a to v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti predmetného uznesenia.

2.5.Krajský súd v Košiciach sp.zn. 1CoD/4/2018 zo 7.5.2019 odmietol odvolanie žalovaného (D. B.) proti uzneseniu 38D/704/1999-202 zo 7.2.2018. Najvyšší súd uznesením 5Cdo/144/2019 z 24.9.2019 (na základe dovolania) zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 7.5.2019 sp.zn. 1Cdo/4/2018 a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Krajský súd opätovne rozhodol a uznesením sp.zn. 1Cdo/9/2019 z 25.11.2020 potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II zo 7.2.2018 sp.zn. 38D/704/1999, ktorým bol žalobca odkázaný na podanie žaloby, že je dedičom po poručiťke E. B..

2.6.Súd námietku premlčania nároku žalobcu vznesenú žalovaným vyhodnotil ako nedôvodnú. Právo domáhať sa určenia, že žalobca je dedičom sa premlčuje vo všeobecnej 3-ročnej lehote podľa § 101 OZ. Žalobca si toto právo mohol uplatniť v deň nasledujúci po právoplatnosti uznesenia zo 7.2.2018 sp.zn. 28D/04/1999 (správne 38D/704/1999), ktorým bol odkázaný na podanie žaloby o určenie, že je dedičom. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4.4.2018 a od 5.4.2018 začala plynúť 3-ročná premlčacia doba a uplynula 5.4.2021, pričom žaloba bola podaná na súd 27.4.2018, teda v zákonnej 3-ročnej dobe.

2.7.Súd sa vyjadril k naliehavému právnomu záujmu na určovacej žalobe, pričom citoval § 137 písm. c/ CSP a § 194 ods.1 CMP a konštatoval, že v danom prípade teda nebolo potrebné preukazovať naliehavý právny záujem s ohľadom na právnu úpravu § 194 ods.1 CMP, lebo bolo preukázané, že uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 38D/704/1999, Dnot 80/2017, zo 07.02.2018 bolo konanie o dedičstve prerušené a žalobca bol odkázaný, aby v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto uznesenia podal žalobu na OS Košice II o určenie, že je dedičom po poručiťke E. B.. Pokiaľ ide o určenie relatívnej neplatnosti závetu na takomto určení, žalobca podľa súdu nemá naliehavý právny záujem. Relatívna neplatnosť závetu je zásadne otázkou právnou, ktorú súd v tomto konaní nie je oprávnený riešiť. Posúdenie relatívnej neplatnosti závetu prináleží súdu v dedičskom konaní.

2.8.Spornou v konaní bola skutočnosť, či závet a listina o vydedení z 20.2.21999 vlastnou rukou napísala a podpísala poručiťka E. B.. Súd konštatoval, že táto otázka bola už predmetom dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 28C/244/2003, kedy súd vykonal dôkaz posudkami znalcov z odboru Kriminalistický a expertízny ústav PZ SR, znaleckým posudkom č. PPZ-5006-4/KEU-BEA-EXP-2005 z 11.5.2006, odborne posúdil spornú skutočnosť pravosti, resp. totožnosti podpisu poručiťky E. B. na závete a listiny o vydedení z 20.2.1999 a spornú skutočnosť, či poručiťka E. B. závet a listinu o vydedení vlastnoručne podpísala so záverom, že podpis obsiahnutý na spornej písomnosti - závete a listine o vydedení z 20.2.1999 je nesporne pravým podpisom poručiťky E. B. a text spornej písomnosti - závete a listiny o vydedení z 20.2.1999 vyhotovila poručiťka E. B.. Rovnako sa vyjadril aj znalec K. E. L., znalec z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písmo, znaleckým posudkom č. XX/XXXX z 30.10.2008 (H. XXX spisu 28C/244/2003), ktorý s jednoznačnosťou určil, že pisateľom sporného podpisu je poručiťka E. B. a pisateľom sporného textu a číselných zápisov je rovnako poručiťka E. B.. Zároveň dodal, že vzhľadom na to, že predmetom skúmania bola fotokópia spornej písomnosti, nemôže potvrdiť akt písania originálu spornej písomnosti, teda nemôže vylúčiť technický falzifikát. Súd v konaní 28C/244/2003 skutkovo ustálil, že sporný závet a listinu o vydedení z 20.2.1999 nepochybne vlastnoručne napísala a podpísala poručiťka E. B.. Z uvedeného dôvodu žalobu zamietol.

2.9.Súd vec právne posúdil podľa § 37, § 39, § 40, § 40a, § 469a, § 473, § 476 ods.1,2, § 476a, § 477 ods.1, § 479 OZ, § 194 ods.1, § 161 CMP a uzavrel, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že existovala potreba pomoci zo strany žalobcu voči poručiťke. Sporové strany napokon samy uviedli, že poručiťka bola sebestačná, nebola výslovne odkázaná na pomoc od žalobcu, pretože od roku 1994 až do roku 1996 jej pomoc zabezpečoval syn E. B., teda žalovaný v 2. rade a neskôr bol to práve žalovaný v 1. rade, ktorý poskytoval poručiťke pomoc. Poručiťka spísala závet vo veku XX rokov, pričom zdravotné problémy u nej tkveli vo vysokom krvnom tlaku, cukrovke súvisiacej s obezitou, pohybovými ťažkosťami, neskôr inkontinenciou podporovanou uroinfekciou. Vychádzajúc zo zhodnotenia zdravotného stavu všeobecnou lekárkou len jej zdravotný stav tak, ako je zrejmy zo zdravotnej dokumentácie, sám o sebe potrebnosť pomoci neodôvodňoval. Pomoc poručiťke tak ohľadom na jej vek a zdravotný stav bola žiadúca, nebolo však zistené, aby bola nevyhnutne potrebná

v zmysle odkázanosti na pomoc inej osoby. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovaného v 1. rade, že žalobca sa nezúčastnil pohrebu žalovanej, súd v bode 30. odôvodnenia konštatoval, že mu prináleží skúmať existenciu dôvodov vydedenia len v rozhodnom období, v danom prípade od roku XXXX po smrti otca sporových strán do 20.2.1999, pričom neúčast žalobcu na pohrebe poručiťky nespadá do uvedeného obdobia, preto neúčast žalobcu nemôže byť dôvodom vydedenia. Po tom, čo poručiťka utrpela mozgovú príhodu, žalovaný v 1. rade, ako sám uviedol vo svojej výpovedi, neoznámil túto skutočnosť svojím bratom (žalobcovi a žalovanému v 2. rade), preto ani nebolo možné očakávať, že títo by sa s poručiťkou kontaktovali, resp. ju navštívili. Napokon je zrejmé z výpovede žalobcu, že tento ju telefonicky kontaktoval v roku 1996, avšak poručiťka mu zložila telefón. V roku 1998 mu poručiťka sama zatelefonovala, zhovárali sa, bol to bežný telefonát.

2.10. Riadiac sa vyššie uvedenými úvahami súd dospel k záveru, že dôvody, pre ktoré poručiťka listinou o vydedení z 20.2.1999 žalobcu vydedila, v čase urobenia tohto úkonu neboli dané. Materiálna náležitosť vydedenia listinou o vydedení z 20.2.1999 nebola naplnená. Súd určil, že dôvody vydedenia žalobcu poručiťkou nie sú dané a že žalobca je dedičom po poručiťke, tak ako to vyplýva z enunciatu rozsudku (výrok I. a II.).

2.11. Určenie neexistencie dôvodov a určenie, že žalobca je dedičom predstavuje dostatočný a úplný podklad pre ustálenie okruhu dedičov a určenie veľkosti ich podielov v dedičskom konaní.

2.12. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Závet má všetky náležitosti (je napísaný a podpísaný vlastnou rukou poručiťky, obsahom alebo účelom neodporoval zákonu (až na opomenutie žalobcu), zákon neobchádzal a nepriečil sa dobrým mravom (§ 39 OZ) bol v ňom uvedený deň, mesiac a rok, kedy bol podpísaný, čo napokon už posúdil súd v konaní 28C/244/2003 je preto platným právnym úkonom.

2.13. Pokiaľ ide o žalobcovu argumentáciu, že dôvody vydedenia sú v rozpore s dobrými mravmi a preto je závet absolútne neplatný, súd uviedol, že určenie, že dôvody vydedenia nie sú dané, môže byť len dôvodom na určenie relatívnej neplatnosti, avšak nie absolútnej neplatnosti ako to tvrdí žalobca v žalobe.

2.14. Závet poručiťky nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, že súd v konaní určil neexistenciu dôvodov vydedenia. V dôsledku neexistencie dôvodov vydedenia by závet mohol byť relatívne neplatný (čo posúdi dedičský súd), avšak to neznamená automatickú absolútnu neplatnosť závetu. Bolo teda jedine na vôli poručiťky, ktorá svoju situáciu vnímala tak, že ju vyjadriť disponovať so svojím majetkom.

2.15. Súd o trovách rozhodol podľa § 255 ods.1, § 262 ods.1,2, § 255 ods.2 CSP a konštatoval, že žalovaný bol úspešný v dvoch z troch výrokov, preto mu patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 2/3, t.j. 66 %. Na základe vyššie uvedeného súd priznal žalobcovi voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania 66 % a poukázal na to, že nevzhladol žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

3. Prvoinštančný súd po vrátení veci odvolacím súdom, dopĺňacím rozsudkom rozhodol o trovách konania žalovaného v 2. rade tak, že I. žalobcovi proti žalovanému 2/ právo na náhradu trov konania nepriznal a II. žalovaný 2/ nemá právo na náhradu trov konania.

4.1. Žalovaný v 1. rade napadol rozsudok včas podaným odvolaním voči výrokom I., II. a IV. rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

4.2. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24.6.2020 sp.zn. 6Cdo/98/2018 a konštatoval, že súd nevysvetlil, či vlastnou argumentáciou, či poukazom na ustálenú judikatúru vyššie uvedených súdnych autorít, prečo má za to, že pre určenie rozhodného obdobia pre potrebné a nevyhnutné určovať aj interval začiatku rozhodného obdobia.

4.3. Súd nevysvetlil, že bola daná vôľa poručiťky posudzovať ako rozhodné obdobie celých 8 rokov (obdobie od smrti manžela po spísanie závetu). Vôľa poručiťky ako obligatórna náležitosť právneho úkonu vydediť žalobcu bola nesporná a daná. Súd však z nie známych (nevysvetlených) dôvodov vykladal vôľu poručiťky širšie ako to z vykonaného dokazovania vyplynulo, a to tak, že de facto poškodil žalovaného v 1. rade a poručiťku svojvoľnou interpretáciou vôle poručiťky. Je toho názoru, že uvedenie momentu smrti manžela poručiťky ako informácie, ktorá pre platnosť závetu nemá žiadnu relevanciu nemôže byť posudzovaná tak, ako to posúdil súd prvej inštancie a síce de facto poskytol žalobcovi možnosť napraviť svoju apatiu voči poručiťke od roku 1997 do jej smrti.

4.4. Poručiťka spísala závet v roku 1991, ak by nebola uviedla v závete smrť svojho manžela, závet by bol platný. Zároveň by súd nemal dôvod posudzovať obdobie od roku XXXX až do spísania závetu.

4.5. Žalovanému v 1. rade je zrejmé, že ako dôvod vydedenia nemôže byť posudzovaná okolnosť, ktorá nastala po spísaní závetu a samozrejme taktiež nie okolnosť, ktorá nastala po smrti poručiťky. Ak však vyhodnocuje okolnosti ohľadne vnútorných vzťahov rodiny sporových strán subjektívne, na

základe vlastnej právnej/skutkovej úvahy, žiada sa vyhodnotiť túto apatiu žalobcu voči poručiťelke v celkovom pohľade a toto opovrhovanie žalobcu poručiťelkou zakomponovať do skutočností, že žalobca sa o poručiťelku v čase jej choroby nezaujímal.

4.6.Má za to, že 2 roky a 2 mesiace (1997 až spísanie závetu) sú dostatočne dlhá doba na to, aby minimálne počas nej nadobudla poručiťelka svoju neochvejnú vôľu vydediť žalobcu a v tomto zmysle spísať listinu, v ktorom ho vydedila. Počas danej doby sa totiž o poručiťelku starala ukrajinská ošetrovateľka, avšak žalobca ani žalovaný v 2. rade o tom nemali žiadnu vedomosť.

4.7.Súd ale založil svoje posudzovanie dôvodnosti vydedenia na súdnom určení v rozhodnom období v trvaní oveľa dlhšom a síce od roku 1991. Prečo mal súd za to, že také dlhé obdobie je obdobím rozhodným, súd sporovým stranám nevysvetlil a ani to z časti, čo podľa názoru žalovaného v 1. rade zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a síce arbitrážnosť rozsudku.

4.8.Je nesporné, že v priebehu času sa zdravotný stav poručiťelky postupne zhoršoval, čo malo za následok náraz potreby, aby poručiťelke niekto pomohol. Je nesporné, že v roku 1991 potrebovala poručiťelka menšiu, ak vôbec nejakú starostlivosť, ak však táto potreba postupom času narastala. Preto ak súd posudzoval za rozhodné obdobie roky 1991 až 1999, tak je naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods.1 písm. h/ CSP.

4.9.Počas konania žalovaný v 1. rade argumentoval a žalobca ani žalovaný v 2. rade to nepopreli, že žalovaný v 1. rade zabezpečoval starostlivosť o poručiťelku prostredníctvom ukrajinskej ošetrovateľky/opatrovateľky, ktorá sa o ňu starala od roku 1997. Žalobca ani žalovaný v 2. rade o nej nemali vedomosť. Ošetrovateľka sa o poručiťelku starala minimálne 2 roky a 2 mesiace.

4.10.Práve apatia žalobcu voči matke sporových strán bola dôvodom, pre ktorý musel žalovaný v 1. rade zabezpečiť pre poručiťelku ošetrovateľku, nakoľko žalobca matke nebol ochotný poskytnúť pomoc tak ako ju potrebovala. Záver súdu, že ak dotlačili žalobca a žalovaný v 2. rade žalovaného v 1. rade k tomu, že to musel byť výlučne on, kto sa staral o poručiťelku, nemôže byť spravodlivo vyhodnotená v zmysle, že žalobca nemal povinnosť prejavíť o poručiťelku náležitú starostlivosť.

4.11.Vyjadrené právne posúdenie súdu de facto znemožňuje inštitút vydedenia ako celok, nakoľko bráni vo všeobecnosti poručiťelom rozhodnúť sa o vydedení potomka zo zákonných dôvodov, a to výlučne preto, že sa môže nájsť iný súrodenec, ktorý tlaku podľahne a starostlivosť o rodiča sám zabezpečí. Takýto nátlak však nemôže znamenať zánik povinnosti potomka sa o rodiča zaujímať, poskytnúť mu náležitú pomoc, a teda neznamená zánik dôvodov vydedenia, tak ako to uvádza súd v svojom rozhodnutí.

4.12.Nie je správnym vyhodnotením skutkového stavu ten záver, že žalobca nemusel poskytovať poručiťelke náležitú pomoc z dôvodu, že tá jej bola poskytovaná žalovaným v 1. rade. Žalovaný v 1. rade si síce mohol dovoliť z finančnej stránky zamestnať ošetrovateľku, avšak to neznamená, že sa jedná o proporčne zhodné riešenie, nakoľko pomoc mohol a mal poskytnúť poručiťelke práve žalobca. Jeho apatia bola dôvodom, pre ktorý bol nútený žalovaný v 1. rade zakročiť a nezáujem žalobcu o poručiťelku napraviť.

4.13.Súd nie dostatočne žalovanému v 1. rade vysvetlil, z akých odpovedí a na aké otázky mal za to, že zdravotná dokumentácia poručiťelky uvádza presvedčivé a jednoznačné odpovede na otázky súvisiace so zdravotným stavom poručiťelky v tom zmysle, či potrebovala pomoc. Potreba pomoci je subjektívnym vnímaním každého jednotlivca a na tomto mieste opätovne poukázal na skutočnosť, že pomoc poručiťelke bola v rozhodnom období zabezpečovaná prostredníctvom žalovaného v 1. rade a síce ošetrovateľkou.

4.14.Žalovaný v 1. rade je toho názoru, že daným postupom došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP.

4.15.Ak boli tvrdenia žalobcu v priebehu konania 28C/244/2003 nekonzistentné má žalovaný v 1. rade za to, že v prebiehajúcom konaní nie je možné považovať žalobcu za dôveryhodnú osobu a ak je žalobca stranou, ktorá sa cestou súdu domáha určitého určenia, tak súd túto nekonzistentnosť mal vyhodnotiť na ťarchu žalobcu a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

4.16.Súd v tomto konaní prebral výsledky konania sp.zn. 28C/244/2003, avšak žalovaný v 1. rade je názoru, že bolo potrebné individualizovať dôvody vydedenia osobitne u žalobcu v tomto konaní a nie je možné plošne prebrať závery z konania 28C/244/2003 bez náležitej diferenciacie a skúmania dôvodnosti žaloby podanej žalobcom v tomto konaní.

4.17.Plošné tvrdenie, že poručiťelka mala náročnú povahu a preto si nezaslúži záujem o svojho syna – žalobcu je podľa žalovaného bagatelizovanie povinnosti žalobcu, hoc plnoletého voči poručiťelke (§ 43 ods.2 zákona o rodine). Následne žalovaný poukázal na záver súdu uvedený v bode 34. odôvodnenia.

4.18. Konštatoval, že M. B. C. N. I. XXXX, a teda žalovaný v 2. rade sa o poručiťku staral od roku 1994 do 1996. Od roku 1996 sa o poručiťku staral žalovaný v 1. rade. Z výpovedi je zrejmé, že po roku 1996 sa o poručiťku žalobca so žalovaným v 2. rade nestarali.

4.19. Ak mal súd z výpovedi sporových strán a svedkov za to, že dôvodom nekontaktovania sa medzi žalobcom a poručiťkou bola práve poručiťka, tak uvedené bolo vyvrátené výpoveďou samotného žalobcu, že mu poručiťka v roku 1998 sama zatelefonovala. Svoju nevôľu zaujímať sa o poručiťku žalobca zdôvodňoval tým, že mu v roku 1996 mala zložiť telefón. Ak však poručiťka následne v roku 1998 sama žalobcovi zatelefonovala a mala s ním normálny rozhovor, tak nie je možné pravdivo tvrdiť, že dôvod na nekontaktovanie sa žalobcu s poručiťkou, na neposkytnutie pomoci poručiťke založila práve poručiťka. Od roku 1998, kedy mal prebehnúť telefonát medzi poručiťkou a žalobcom ubehlo dosť času na to, aby prejavil žalobca náležitý záujem o poručiťku.

4.20. Rozhodné obdobie je do spísania závetu. Súd nesprávne vyhodnotil ako podstatnú udalosť v roku 1996, kedy mala poručiťka žalobcovi zložiť telefón, avšak udalosť oveľa časovo bližšie ku spísaniu závetu v roku 1998.

4.21. Rozsudok žalovaný v 1. rade považuje za arbitrárny, nakoľko nemôže byť daný dôvod na nezáujem žalobcu o poručiťku založený na zložení telefónu, avšak poručiťkou iniciovaná komunikácia v roku 1998 ostala súdom nepovšimnutá.

4.22. V kontexte subjektívneho vyhodnocovania skutočností súdom, má preto žalovaný v 1. rade za to, že je potrebné zohľadniť dôvody vydedenia žalobcu v tomto konaní samostatne. Nie je totiž možné pravdivo tvrdiť, že to bola poručiťka, ktorá dala žalobcovi dôvod sa o ňu nezaujímať, keď práve poručiťka ako posledná a pred spísaním závetu sama kontaktovala žalobcu.

4.23. Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok Mestského súdu Košice č.k. K2-15C/35/2018-204 zo 6.10.2003 zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % alternatívne, aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5.1. K odvolaniu žalovaného v 1. rade sa vyjadril žalobca, ktorý súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie a v odvolaní prezentovanými závermi žalovaného sa nestotožňuje a tieto v celom rozsahu ako nepodstatné namieta.

5.2. K prvej časti odvolania týkajúceho sa rozhodného obdobia žalobca uviedol, že súd za rozhodné obdobie považoval obdobie od roku 1991 do spísania závetu, t.j. od 20.2.1999. Je toho názoru, že sama poručiťka určila toto obdobie keď uviedla, že po smrti môjho manžela D. B. N. I. XXXX.

5.3. K druhej časti odvolania týkajúcej sa ošetrovatelky pre poručiťku žalobca uviedol, že tvrdenia žalovaného sú založené na jednostrannom hodnotení zisteného skutkového stavu a ignorovaní ďalších podstatných, dokazovaných preukázaných okolností ako napríklad, že pomoc poručiťke bola poskytovaná spočiatku žalovaným v 2. rade a bola by nepochybne poskytovaná aj naďalej, keby poručiťka nebola žalovaného v 2. rade vyhodila z domu a odmietala jeho snahy o kontakt. Z vykonaného dokazovania vyplynula povaha poručiťky a jej dlhodobé odmietanie akéhokoľvek kontaktu s osobou, s ktorou sa dostala do konfliktu, ako aj to, že poručiťka nikdy žalobcu o pomoc nepožiadala, hoci mala na nich telefonický kontakt a telefonovať vedela, nehovoriac o tom, že sám žalovaný v 1. rade potvrdil, že napriek tomu, že mal na žalobcu a žalovaného v 2. rade kontakt, týchto s požiadavkou o pomoc matke nikdy neoslovil a dokonca im ani neoznámil, že matka v dôsledku náhleho zhoršenia zdravotného stavu bola hospitalizovaná. Uvedené rozhodnutie nesvedčí o tom, že by žalovaný v 1. rade k zabezpečeniu pomoci matke bol dotlačený nezáujmom žalobcu a žalovaného v 2. rade. Je to skôr dôkazom toho, že žalovanému v 1. rade stav keď mal kontakt s poručiťkou len on vyhovoval, pretože ju mohol ovplyvňovať, čoho výsledkom je podľa názoru žalobcu aj sporné vydedenie ostatných detí poručiťky.

5.4. K časti III. odvolania vyhodnotenie dôkazov žalobca tvrdí, že žalovaný si sám protirečí, pretože potvrdzuje, že súd považoval za nekonzistentné jeho tvrdenia, čo jednoznačne dosvedčuje obsah jeho výpovedí na pojednávaniach v spore 28C/244/2003, ako aj v posudzovanej veci. Táto skutočnosť by podľa jeho logiky zakladala práve také rozhodnutie, aké bolo súdom vydané, teda v jeho neprospech. Odhliadnuc od uvedeného však súd rozhodol na základe riadneho vyhodnotenia všetkých dôkazov a zisteného skutkového stavu vo vzájomnej súvislosti. Na margo žalovaným akcentovanej okolnosti telefonátu medzi žalobcom a poručiťkou v roku 1998, ktorej žalovaný vyvodzuje danosť dôvodu pre vydedenie žalobcu pre nezáujem, treba poukázať na to, že z vykonaného dokazovania nie je zrejmé v ktorom mesiaci roka 1998 došlo k telefonátu, takže vzhľadom na dátum spísania listiny o vydedení „nezáujem“ žalobcu mohol trvať od dvoch mesiacov až po rok a dva mesiace, čo podľa názoru žalobcu

nie je čas, ktorý by naplňal pojem trvalosti nezáujmu. Z vykonaného dokazovania pričom vyplynulo, že ani v danom telefonickom rozhovore poručiťka žalobcu o poskytnutie pomoci nepožiadala.

5.5. Na základe všetkých doterajších písomných a ústnych prednesov a vykonaných dôkazov, na ktoré týmto žalobca poukazuje navrhol odvolaciemu súdu, aby odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

6.1. Žalovaný v 1. rade sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu a opätovne konštatoval, že rozhodná doba pre posúdenie platnosti vydedenia nie je definovaná začiatkom, ale len koncom tohto obdobia a dôvod vydedenia musí byť daný v momente spísania závetu.

6.2. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 22.6.2017 sp.zn. II. ÚS 796/2016-65 a konštatoval, že súd poškodil žalovaného v 1. rade, keď de facto novelizoval § 469a OZ.

6.3. Inštitút rozhodného obdobia v otázke posudzovania obdobia pre určenie platnosti závetu totiž v právnej terminológii neexistuje a pre platnosť závetu je potrebné výlučne to, aby dôvod vydedenia nastal pred spísaním závetu. Je irelevantné, aké obdobie ubehlo od skutočnosti, ktorá založila dôvod vydedenia do spísania listiny o vydedení. Podstatné výlučne je, že dôvod vydedenia nastal pred spísaním listiny o vydedení. V tomto konaní sa podanou žalobou žalobca domáhal určenia, že dôvody jeho vydedenia údajne neboli dané.

6.4. Súd podľa názoru žalovaného v 1. rade takýmto spôsobom doslova nabáda všeobecnú populáciu na to, aby nechala starostlivosť o rodičov na toho súrodenca, ktorému osud rodiča nie je ľahostajný, pričom ostatní súrodenci doslova ako supy čakajú na smrť svojich rodičov. Jedná sa o vrcholne amorálne správanie, ktoré nepochopiteľne poskytol súd.

6.5. Záverom poukázal na to, že žalobca inicioval toto konanie, takže jeho zaťažuje bremeno dôkazu ako aj bremeno tvrdenia a ak nevie určiť, kedy došlo k danému telefonátu, tak táto skutočnosť zaťažuje jeho a z daného dôvodu mal mať súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca neosvedčil dôvody pre vyhovieň jeho žalobe. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle podaného odvolania.

7.1. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného v 1. rade ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods.1 CSP v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné v časti výrokov I. a II. a preto rozsudok v zmysle § 387 ods.1,2 CSP ako vecne správny potvrdil, nakoľko s jeho odôvodnením sa odvolací súd stotožnil, na čom nič nemení ani podané odvolanie, v ktorom odvolateľ (žalovaný v 1. rade) opakuje svoju argumentáciu prezentovanú už pred súdom prvej inštancie.

7.2. Vo vzťahu k závislému výroku o trovách konania sa prvoinštančný súd na základe správneho právneho predpisu dopustil chyby v počítaní, preto odvolací súd podľa § 388 CSP, zmenil výrok IV. tak, žalobcovi priznal proti žalovanému v 1. rade náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 33 %.

8.1. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku z hľadiska vyššie uvedených uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalovaného v 1. rade uvedených v odvolaní dospel k záveru, že žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

8.2. Odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave, nakoľko má oporu vo vykonanom dokazovaní, na čom nič nemení ani podané odvolanie. Súd prvej inštancie správne aplikoval na zistený skutkový stav príslušné právne normy, tieto správne interpretoval a správne podriadil pod zistený skutkový stav.

8.3. Argumentácia žalovaného v 1. rade obsiahnutá v odvolacích námietkach bola nim prezentovaná už v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom nie je spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a privodiť jeho zmenu.

8.4. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného v 1. rade dopĺňa nasledovné:

9.1. Podľa § 469a ods.1 OZ, poručiťka môže vydediť potomka, ak:

a) v rozpore s dobrými mravmi neposkytol poručiťkovi potrebnú pomoc v chorobe, starobe alebo v iných závažných prípadoch,

b) o poručiťka trvalo neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať,

c) bol odsúdený pre úmyselný trestný čin na trest odňatia slobody v trvaní najmenej 1 roka,

d) trvalo vedie neusporiadaný život.

9.2.Podľa § 469a ods.2 OZ pokiaľ to poručiteľ v listine o vydedení výslovne určí, vzťahujú sa dôsledky vydedenia aj na osoby uvedené v § 473 ods.2.

9.3.Podľa § 469a ods.3 OZ o náležitostiach listiny o vydedení a o jej zrušení platia obdobne ust. § 476 a § 480; v listine však musí byť uvedený dôvod vydedenia.

9.4.Podľa § 473 OZ, v prvej skupine dedia poručiťelove deti a manžel, každý z nich rovnakým dielom, ak nededí niektoré dieťa, nadobúdajú jeho dedičský podiel rovnakým dielom jeho deti. Ak nededia ani tieto deti alebo niektoré z nich, dedia rovnakým dielom ich potomkovia.

9.5.Podľa § 476 ods.1 OZ poručiteľ môže závet buď napísať vlastnou rukou, alebo ho zriadiť v inej písomnej forme za účasti svedkov alebo vo forme notárskej zápisnice.

9.6.Podľa § 476 ods.1 OZ v každom závete musí byť uvedený deň, mesiac a rok kedy bol podpísaný, inak je neplatný.

9.7.Podľa § 476a OZ vlastnoručný závet musí byť napísaný a podpísaný vlastnou rukou, inak je neplatný.

9.8.Podľa § 477 ods. 1 OZ, v závete poručiteľ ustanoví dedičov, prípadne určí ich podiely alebo veci a práva, ktoré im majú pripadnúť. Ak nie sú podiely viacerých dedičov v závete určené, platí, že podiely sú rovnaké.

9.9.Podľa § 479 OZ, maloletým potomkov sa musí dostať aspoň toľko koľko robí ich dedičský podiel zo zákona a plnoletým potomkov aspoň toľko, koľko robí 1/2 dedičského podielu zo zákona. Pokiaľ tomu závet odporuje, je v tejto časti neplatný, ak nedošlo k vydedeniu uvedených potomkov.

9.10.Podľa § 194 ods.1 CMP, ak rozhodnutie o dedičskom práve závisí od zistenia sporných skutočností, odkáže súd uznesením po márnom pokuse o zmier toho z dedičov, ktorého dedičské práva sa javí ako menej pravdepodobné, aby určenie spornej skutočnosti uplatnil žalobou. Na podanie žaloby určí lehotu, ktorá nesmie byť kratšia ako 1 mesiac. Súd pokračuje v konaní s účastníkmi podľa výsledku sporu.

10.Predmetom konania je určenie, že dôvody vydedenia žalobcu, poručiťelkou E. B. v listine o vydedení z 20.02.1999 nie sú dané, že je dedičom poručiťelky E. B. a že závet poručiťelky E. B. z 20.02.1999 je neplatný.

11.Dôvody vydedenia žalobcu poručiťelka špecifikovala v spoločnej listine označenej ako Závet a listina o vydedení nasledovne:

„...po smrti môjho manžela D. B. N. I. XXXX mi môj najstarší syn A. B. ako aj syn E. B. napriek môjmu veľmi zlému zdravotnému stavu (cukrovka, krvný tlak, obezita, urologické problémy)“, „starobe neposkytli v rozpore s dobrými mravmi potrebnú pomoc, nenavštevovali ma a nedali ani žiadnym spôsobom najavo svoj záujem o mňa a to ako žijem a či nie som odkázaná na ich pomoc, teda dlhodobo o mňa neprejavovali opravdivý záujem a takisto sa správali voči mne aj ich manželky a potomkovia...“

12.1.Neposkytnutie pomoci poručiťelovi v jeho chorobe, starobe alebo v iných závažných prípadoch (§ 469a ods.1 písm. a/ OZ) ako dôvod vydedenia nastáva za podmienky, ak takáto pomoc bola naozaj potrebná a ak takéto konanie možno posúdiť ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods.1 OZ).

12.2.Súčasne je treba posúdiť, či poskytnutie takejto pomoci bolo zo strany dediča objektívne možné (či potomkovi v poskytnutí pomoci nebránila napr. nemoc, invalidita, pobyt vo väzení). Iný závadný druh správania potomka voči poručiťelovi, než práve neposkytnutie potrebnej pomoci, nemôže byť dôvodom platného vydedenia podľa § 469a OZ.

12.3.Pre platnosť vydedenia z dôvodu § 469a ods.1 písm. a/ OZ je nevyhnutné, aby sa poručiťel ocitol v situácii, keď pre zdravotné či iné problémy vzniknuté v dôsledku choroby alebo veku, prípadne pre problémy spôsobené inými okolnosťami (prírodné katastrofy, požiar, povodeň) potrebuje pomoc; keď nie je schopný si sám, bez cudzej pomoci obstaráť svoje základné životné potreby (zdravotné, hygienické a pod.); súčasne musí ísť o situáciu, kedy o uvedené potreby poručiťela nie je postarané inak (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 9Cdo/558/2014).

12.4.Potrebnosť pomoci na strane poručiťela a objektívna možnosť dediča poručiťelovi pomoc poskytnúť sa musí v každom konkrétnom prípade posudzovať na základe objektívnych okolností prípadu a s prihliadnutím na to, či dedičovo správanie bolo alebo nebolo v rozpore s dobrými mravmi, prípadne, či zo strany potomka nejde o nezavinené neprejavenie takéhoto kvalifikovaného záujmu (rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 123/2009).

12.5.Významnou je tiež subjektívna stránka na strane vydedenej osoby, keďže nemožno akceptovať vydedenie, ak dedič nemal vedomosť o existencii potrebnej pomoci. Zákonný dôvod vydedenia uvedený

v§ 469a ods.1 písm. b) OZ vyžaduje, aby neprejavenie ozajstného záujmu bolo potomkom zavinené, nestačí len samotná existencia takéhoto stavu (rozsudok NS SR sp. zn.5Cdo/239/2009).

13.1.Pri úvahe, či ide o dôvod vydedenia uvedený v § 469a písm. b) OZ, t.j. neprejavovanie opravdivého záujmu potomka o poručiťa treba považovať za významný vzťah medzi poručiťom a potomkom, najmä, či tento vzťah mal charakter skutočného vnútorného vzťahu a nielen predstieraného, formálneho. Existenciu takéhoto kvalifikovaného vzťahu možno vyvodiť z rozličných vonkajších prejavov, napr. z osobného, prípadne písomného styku, zo vzájomnej starostlivosti potomka a poručiťa a pod..

13.2.Pri posúdení dôvodov vydedenia podľa § 469a ods.1 písm. b/ OZ je potrebné taktiež zisťovať, či potomok poručiťa mal reálnu možnosť o poručiťa prejavíť skutočný záujem, ktorý by ako potomok mal prejavíť, t. j. či poručiť mal sám záujem sa s dieťaťom stykať a udržiavať s ním bežné príbuzenské vzťahy.

13.3.Vydedenie totiž prichádza do úvahy len tam, kde poručiť o tento blízky príbuzenský vzťah stojí, kde sa ho nezáujem potomkov osobne citovo dotýka, kde mu tento stav vadí, a nie, ak ide o situáciu, kedy je mu tento stav ľahostajný, prípadne kedy k nemu i podstatne prispel (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 173/96 – ZSP č. 61/1997, 2Cdo 109/2010, 5Cdo 239/2009, R 23/1998, ZSP, 1997, č.61).

14.Z vykonaného dokazovania nebolo sporné, že medzi poručiťkou a jej deťmi (A., E., D. a L.. M.) boli v určitých časových obdobiach narušené vzťahy a bezpochyby tieto narušené vzťahy poručiťka riešila spísaním závetu a listiny o vydedení. Rovnako z dokazovania vyplynulo, že poručiťka bola ťažkej povahy.

15.1.Obsah listiny o vydedení je všeobecný, neobsahuje žiadnu konkrétnu udalosť alebo okolnosť, ktorá viedla poručiťku k jej spísaniu.

15.2.Z konania a vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by poručiťka o pomoc v starobe alebo chorobe žiadala, aby táto pomoc bola naozaj potrebná, teda, že sa ocitla v takej situácii, keď nebola schopná si sama, bez cudzej pomoci obstarat' svoje základné životné potreby (zdravotné, hygienické a pod.). K naplneniu dôvodu vydedenia podľa § 469a ods.1 písm. a/ OZ, nestačí len skutočnosť, že poručiťka bola chorá, dosiahla vek staroby alebo sa ocitla v ťaživej situácii. Musí nastať situácia, že nieto inej blízkej osoby, ktorá by jej takúto pomoc poskytla a takáto situácia musí byť konkrétna, reálna. V konaní vyplynul práve opak, že ak jej nejaká pomoc bola ponúkaná, tak ju odmietala. Preto v tomto smere nemožno konštatovať, že zákonná podmienka vydedenia podľa § 469a ods.1 písm. a/ OZ bola naplnená. Zároveň nie je v rozpore s dobrými mravmi, ak o potreby poručiťa je postarané inak a to žalovaným v 1. rade.

15.3.Navyše ako vyplýva z citovanej judikatúry takáto pomoc musí byť vo vzťahu k vydedenému poručiťovi objektívne možná. V tomto smere odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že nebohá poručiťka bývala trvale bytom G. – D., E. XXX/XX a žalobca N. C.. V konaní rovnako nebolo preukázané, že žalobca subjektívne zavinił neposkytnutie pomoci poručiťke v starobe a chorobe. Naopak v konaní bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade o zdravotnom stave poručiťky súrodencov neinformoval.

16.Žalobca a poručiťka nemali medzi sebou žiaden kontakt, nenavštevovali sa, netelefonovali a nepísali si, ich vzťah bol trvalo narušený a v konaní nevyplynulo, že by narušenie tohto vzťahu zapríčinil žalobca. Preto možno konštatovať, že išlo o vzájomný nezáujem a boli vzájomne citovo ľahostajní.

17.1.K námietke žalovaného v 1. rade, že súd určil neprímerane dlhú rozhodnú dobu, pre posudzovanie, či sú dané dôvody vydedenia, odvolací súd uvádza, že neexistuje právny predpis, ktorý by určoval, akú dobu pred spísaním je potrebné považovať za primeranú. Pre určenie rozhodnej doby je v súlade s platnou judikatúrou podstatné, aby dôvody vydedenia existovali v čase pred spísaním listiny o vydedení. Je preto na úvahe súdu, aké obdobie bude považovať za rozhodné. Odvolací súd zastáva názor, že v posudzovanom období mali by byť splnené kritéria: choroba poručiťa, staroba poručiťa, odkázanosť poručiťa na cudziu pomoc a existencia okolností, ktoré by mali vplyv na dôvody vydedenia.

17.2.Ak súd mal za to, že je potrebné za rozhodné obdobie považovať r. 1991 – 1999 odvolací súd je toho názoru, že nedopustil sa žiadneho pochybenia, pretože jednak rok 1991 označila sama poručiťka v listine ale aj preto, že už v tom čase mala vek (XX rokov), ktorý možno označiť ako starobu a existoval predpoklad, že už mohla trpieť chorobou, čo aj sama v listine uviedla (cukrovka, krvný tlak, obezita). Z dokazovania nevyplynula žiadna okolnosť, ktorá by mohla mať rozhodný kladný alebo záporný vplyv na obmedzenie alebo naopak predĺženie tejto doby.

18. Ak žalovaný v 1. rade poukazuje na telefonát poručiťky žalobcovi v roku 1998 tento možno považovať za formálny a nie za prejavenie skutočného vnútorného vzťahu, resp. prejavom záujmu poručiťky o žalobcu. Tak isto formálny možno považovať telefonát žalobcu matke v roku 1996, kedy mu poručiťka zložila telefón.

19.1. Prvoinštančný súd rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods.1,2 a § 262 ods.1,2 CSP. Konštatoval, že žalobca si žalobou uplatnil tri nároky a to, že dôvod vydedenia žalobcu poručiťkou nie je daný, že žalobca je dedičom a že závet poručiťky je neplatný. Žalobca bol úspešný v dvoch z troch výrokov, patrí mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 2/3, t. j. 66,66 %. Na základe vyššie uvedeného súd priznal žalobcovi voči žalovanému 1/ (voči žalovanému 2/ si trovy neuplatnil) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 66,66 % a zároveň poukázal na to, že nevzhladol žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa na aplikáciu § 257 CSP.

19.2. Súd pri výpočte pomeru úspechu žalobcu neodčítal úspech žalovaného v konaní (66,66 – 33,33). Celkom úspech žalobcu predstavuje 33,33%, preto odvolací súd zmenil výrok o trovách konania a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 33,33%.

20.1. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

20.2. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20.3. Podľa § 255 ods.2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20.4. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

20.5. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Žalovaný v 1. rade nemal v odvolacom konaní úspech, resp. úspešný bol len v nepatrnej časti o trovách konania, preto odvolací súd vyslovil, že žalobcovi priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, lebo žalovaný v 2. rade nepodal odvolanie a žiadne trovy mu v tomto konaní nevznikli.

22. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).